

‘Jullie kennen Kiprich?’

‘Hij is de kok van het eetlokaal van mijn moeder. In de ordinaroswereld. Hij woont in de keuken van het eetlokaal. De enige plek waar hij niets kan vernielen.’

‘Niets kan vernie... Bedoel je dat de sukkel nog steeds de beheksing niet heeft verbroken? Het is bijna zes jaar geleden.’ Nu keken de vrienden de heks verbaasd aan.

‘Hoe bedoelt u dat? Kiprich kan de beheksing toch niet ongedaan maken?’

‘Natuurlijk wel. De beheksing was maar voor de duur van negen manen. Vanaf dat moment kon hij de beheksing verbreken. Het enige dat hij hoefde te doen was het pad van de keizer te lopen. 999 Stappen op het pad van de keizer en de beheksing word opgeheven. Dat is alles.’

Ze keek de kring rond.

‘Jullie zeggen dus dat de sukkelaar nog steeds in een keuken woont. Wat een klungelaar is het toch.’

Ze keken haar verbaasd aan. Rune kon niet geloven wat hij net had gehoord. Dit was echt de zuster van tante Margali? De boze heks die de vloek over Kiprich had uitgesproken? En die nu vertelde dat Kiprich als die jaren de macht had gehad om de vloek te verbreken. Hij kon er met zijn verstand niet bij. Dat was echter iets van later zorg. De reden dat ze hier waren gekomen was het kristal. Hij schraapte zijn keel.

‘Heks Taurus, het kristal. Hoe komen we daaraan. Het moet zo snel mogelijk naar Morrigan.’

Ze haalde hulpeloos haar schouders op en keek de kamer rond. Het was een bende. Laden waren opengetrokken en sommigen waren omgekeerd. Kastdeurtjes stonden wagenwijd open en onthulden een rommelige inhoud. Bosjes kruiden lagen op de grond, evenals schaaltes met paddenstoelen en knollen.

‘Jullie zien het. Alles is doorzocht. En niet op een nette manier. Ongetwijfeld op zoek naar het kristal. Alleen... het kristal was niet in mijn huis. Daarom heeft ze waarschijnlijk mijn heksenboek meegenomen. Bij gebrek aan beter en om mij machteloos te maken. Mijn magie heeft ze afgenomen en

mijn grimoire. Dat is het wezen van mijn heks zijn. Zonder die twee ben ik niets. Hulpeloos, machteloos. Ik ben niets meer.’ Ze wisten geen van allen iets te zeggen. Eindelijk stond Terry op. Ze liet zich op haar knieën zakken en begon de bosjes kruiden bij elkaar te rapen. Fijonna volgde haar voorbeeld met de schaaltes paddenstoelen, knollen en wortels. Rune stond ook op en begon het her en der verspreide vaatwerk bij elkaar te rapen. Ook Rutger en Zach maakten zich verdienstelijk door omgevallen flesjes en potjes op te rapen. Al gauw zag de kamer er een stuk netter uit. Er was helaas geen spoor van het heksenboek te vinden. Beneden niet en boven niet. Daar kwamen ze achter, nadat Matagati en de meisjes ook boven hadden opgeruimd. Ze gingen een beetje verslagen weer zitten. Rune dacht na. Daar zaten ze dan, in huis bij een heks zonder magie en zonder heksenboek. Hij keek haar eens goed aan. Ze zat in elkaar gekrompen in haar stoel. Haar gezicht een mengeling van verdriet en wanhoop. ‘Mag ik u iets vragen?’

Hij wachtte niet op haar toestemming, maar sprak direct verder.

‘Kunt u ons niet gewoon vertellen waar het kristal is? Of het ons laten zien?’

‘Kon ik dat maar. De verblijfplaats van het kristal is toevertrouwd aan mijn grimoire. Daarna heb ik het uit mijn geheugen gewist. En ik heb de tekst over het kristal onzichtbaar gemaakt voor iedereen, behalve mijzelf, mits ik daar de juiste beheksing over uitspreek. Een waterdicht plan zolang ik èn mijn grimoire èn mijn heksenkracht heb. En nu ben ik beide kwijt. En daarmee is het volk van de heksen en tovenaars hun kristal kwijt. Die schande kom ik nooit te boven.’

Dat was het dus. De verblijfplaats van het kristal was verloren. Maar was dat wel zo. Rune greep naar de ketting rond zijn hals. Hij haalde de kristalring eraf en schoof deze om zijn vinger. Hij sloot zijn ogen en draaide langzaam, met uitgestrekte arm, in het rond. Tot zijn spijt en teleurstelling voelde hij niets. Geen trilling, geen trekken. Helemaal niets.

Nadat hij zijn ogen weer had geopend, keek hij naar de anderen. Die keken hem verwachtingsvol aan. Hij schudde zijn hoofd.

‘Ik voel helemaal niets. Het kristal is niet in huis en zelfs niet in de buurt. Wat moeten we nu?’

Fijonna keek op.

‘Wacht eens. Is het boek, de grimoire, niet altijd aan de eigenaar gebonden? Dan kunt u het toch voelen?’

‘Niet zonder mijn magie. Mijn grimoire is verbonden aan mijn magie. met mijn kracht intact kan ik mijn grimoire voelen. Als het niet te ver weg is, kan ik het zelfs sommeren om naar mij toe te komen.’

‘Daar kunnen we dus ook niets mee. Dan zie ik nog maar één mogelijkheid. We moeten de magie vinden en die weer terug hechten aan mevrouw hier.’

Ze keken verbaasd naar Rutger die met de laatste opmerking kwam. Hij keek ze een beetje beschroomd aan.

‘Het is toch zo. Ik heb begrepen dat de magie niet ver van de eigenaar weg kan. Als dat klopt, zou de magie nog hier in de buurt moeten zijn.’

‘Dat is alleen maar van toepassing als de magie niet opgegaan is in de wilde magie.’

Matagati sprong overeind. Ze kreunde even door de plotselinge beweging.

‘Dat is het. De magie moet hier nog ergens zijn. ik heb een gevoel van leegte, maar ergens voel ik de magie trekken. Ik dacht dat het de wilde magie was, maar het is veel logischer dat het mijn eigen magie is, die aan mij trekt.’

‘Kunt u voelen in welke richting we moeten zoeken?’

De heks sloot haar ogen en draaide langzaam in het rond, net als Rune even daarvoor. Nadat ze tweemaal een volle ronde had gedraaid, opende ze haar ogen en schudde teleurgesteld haar hoofd.

‘Niets. Ik bedoel, ik voel het wel, maar ik kan geen richting duiden.’

Het was ondertussen laat geworden. Rune voelde hoe Mikky in zijn buidel begon te bewegen. Hij keek naar de anderen.

‘Zullen we eerst maar eens wat eten. Misschien krijgen we dan nog een idee.’

Hij keek naar de heks.

‘Is het veilig voor mijn gezelschap om vrij rond te vliegen?’

Ze keek hem even verbaasd aan, tot ze zag hoe hij Mikky uit zijn buidel haalde. Ze knikte.

‘Zolang hij maar terug is, voor het gaat schemeren. Het moeras is gevaarlijk, zodra de zon begint onder te gaan of de maan opkomt.’

Mikky begon al te knikken voor ze uitgesproken was. Hij vloog op, richting de nog openstaande buitendeur. De heks riep hem waarschuwend na.

‘Kijk uit voor de kraai. Hij is een spion van mijn aanvaller.’

Ze keken haar verbaasd aan. Rune keek onderzoekend door het raam en daarna weer naar de heks.

‘Hoe weet u dat? Dat het een spion is, bedoel ik.’

‘Hij verscheen pas nadat ik mijn wil kwijt was. Ik kon hem zien vanuit mijn ooghoek. En Lippo bracht mij trouw verslag uit wanneer hij er was. Elke ochtend en elke avond verschijnt hij voor het raam om naar me te kijken. Hij moet wel een spion zijn. Let maar op! Het is nu ongeveer de tijd waarop hij komt.’

Op datzelfde moment hoorden ze iets bij het raam. Iedereen keek onmiddellijk op. Er stond een grote zwarte kraai op de vensterbank. Hij keek met glinsterende kraalogen naar binnen. Alsof hij ze telde, keek hij ze allemaal één voor één aan. Zonder zich om te draaien en bijna zonder zijn mond te bewegen, sprak Rune bijna fluisterend tegen Zach.

‘Zach, als dit een spion is, mogen we hem niet laten weggaan. Zie jij een manier om hem te vangen?’

‘Als jullie mij dekking geven, probeer ik naar buiten te gaan en hem te vangen.’

Rune zette een paar passen opzij, zodat hij voor Zach stond. Zach stapte achteruit, naar de deur, terwijl hij zorgvuldig achter Rune bleef. Rutger liep naar Rune om mee te helpen Zach af te schermen. Samen bleven ze zo staan, terwijl ze deden of ze druk in gesprek waren. Rune luisterde

ondertussen scherp naar elk geluid van buitenaf. Hij hoorde grommen en even later een luid: 'Krraaa, krraaa.'

Het geluid werd plotseling afgebroken. Er schoot iets zwarts voor bij het raam. Er klonk een klap, gevolgd door het rommelende lachen van Mikky. Even later kwamen zowel Zach als Mikky naar binnen. Mikky hield de kraai in een stevige greep. Rune keek naar Zach met een vragende blik. Die haalde zijn schouders op.

'Zodra Mikky zag waar ik op afging, ging hij er zelf op af. Hij was mij net voor, maar we hebben hem. Is er ergens een kooi ofzo waarin we hem kunnen opbergen?'

De heks wees naar de deur.

'Buiten, naast de deur staat een krat. Daar kan hij wel zolang in.'

Ze volgden haar naar buiten. Onder een berg rommel vandaan trokken Rune en Zach een krat naar voren. Met een paar losse planken en stenen maakten ze een geïmproviseerd hok. Rune wenkte Mikky dichterbij.

'Kom, Mikky. Stop hem maar in deze kooi.'

'Nee, is van Mikky. Mikky heeft gevangen.'

Rune keek hem verbaasd aan. Hij was niet gewend dat Mikky hem niet gehoorzaamde.

'Mikky, je kunt hem niet voor altijd vasthouden. Het is belangrijk dat hij niet ontsnapt. Hij mag niet doorgeven wat hij heeft gezien. Kom nu maar.'

Rune wees naar het krat en keek naar Mikky. Mikky keek hem met grote ogen aan, terwijl de kraai zijn best deed om zich te bevrijden uit Mikky's greep. Mikky schudde zijn kopje heen en weer en hield de kraai buiten Rune's bereik.

'Nee, is niet voor hok. Is van Mikky. Giovanni zegt. Jij vangen, is van jou. Ik vangen, is van ikke. Ik hem gevangen. Vogel is mijn.'

De kraai had zich een beetje uit Mikky's greep ontworsteld en begon luid te schreeuwen. Voor Rune kon ingrijpen, greep Mikky de kop van de kraai, draaide hem een halve slag en trok hem met een stevige ruk van het lijf. De kop kwam met een misselijk makende krak los. Rune hoorde hoe de meisjes

beiden een kreet van afschuw slaakten. Rutger en de heks hadden een uitdrukking van walging op hun gezichten. Alleen Zach had een grijns op zijn gezicht. Die keek met een trotse uitdrukking naar Mikky. Rune hoorde iets kraken en keek naar Mikky. Die was begonnen met het verorberen van de dode kraai. Rune voelde hoe zijn maag zich omdraaide. Hij slikte een paar keer en haalde diep adem. Mikky keek hem met een schuin oog aan, terwijl hij rustig verder ging met het opeten van de kraai. De botten kraakten tussen zijn kaken. Met botten, huid en veren werd de kraai in Mikky's mond vermalen. Rune stond op het punt om in te grijpen, maar Zach hield hem tegen.

‘Niet doen, Rune. Je weet dat gorgelaars duiven en andere vogels eten. Wil je hem zeggen dat hij dat niet mag? Wil je hem zeggen dat hij geen vogels of andere dieren mag doden om te eten? Dit is zijn natuur. Dit is hoe hij is.’

Rune liet de woorden die Zach zei, even tot zich doordringen. Hij wist dat Zach gelijk had, maar dit was de eerste keer dat hij Mikky daadwerkelijk een dier had zien doden en opeten. Op de een of andere manier had hij zich nooit gestoord aan de wurmen en maden die hij aan Mikky gevoerd had. Dit... dit voelde anders. Dit was een kant van Mikky waar hij aan moest wennen. Hij haalde een beetje onwillig zijn schouders op.

‘In ieder geval hoeven we nu niet meer bang te zijn dat de spion iets overbrengt.’

‘Dat is niet helemaal waar, Rune.’

Rune keek vragend naar Zach.

‘Als die kraai geen verslag uitbrengt, weet de ontvanger dat er iets aan de hand is. We moeten hier zo snel mogelijk weg.’

De heks stapte naar voren.

‘Ik kan hier niet weg. Mijn magie moet hier ergens zijn. Als ik weg ga, kan die voor altijd verloren zijn.’

Rutger schraapte zijn keel om iets te zeggen. De anderen keken hem vragend aan.

‘Ik heb eens nagedacht. Ik zie een patroon. Een patroon van de vijf elementen. Ik weet niet zoveel van magie als jullie

weten. Per slot heb ik maar een korte tijd les in magie gehad, maar misschien kunnen jullie er iets mee.'

Hij keek hen een beetje verlegen en vragend aan. Rune keek hem bemoedigend aan.

'Ga door. Wat heb je bedacht.'

'Zoals ik het zie, zijn bijna alle vijf de elementen op de één of andere manier vertegenwoordigd. Ga maar na. Het pad van woede werd gecreëerd door het element aarde. Het wegnemen van de wil vereist geestmagie. Het verdwenen heksenboek is vuurmagie. Net als het boek is vuur de bron van illusie en levenskracht die de essentie van een heks is, en tot slot is de spionerende kraai een kracht van de lucht. Dan blijft alleen het element water over. De magie vloeit als water. Kan dat iets met de verdwenen magie te maken hebben?'

Ze keken hem met open mond aan. Zoals Rutger het uitlegde, was het allemaal heel logisch. Terry keek zoekend om haar heen.

'Volgens die beredenering zou de magie in een flesje in het water kunnen zitten. Er is maar één probleem. We zitten midden in een moeras. Er is letterlijk overal water. Waar beginnen we met zoeken?'

Terry had gelijk. Waar ze ook keken, overal was water. Rune keek hulpzoekend naar de anderen. Zowel Zach als Fijonna haalden hun schouders op.

'Dan is er maar één mogelijkheid. We verdelen ons en onderzoeken zo snel mogelijk elk watertje en stroompje rondom het huis. Vooruit. Zach en ik onderzoeken de stroompjes. Terry, jij onderzoekt samen met mevrouw de heks het huis. Rutger, blijf jij bij Fijonna om rond het huis te zoeken?'

Hij wachtte niet op een antwoord. Samen met Zach liep hij naar het dichtstbijzijnde watertje. Onderzoekend keek hij naar het stroompje. Hij liet zich op zijn knieën zakken en boog voorover. Zach pakte hem bij zijn schouder en trok hem achteruit.

'Achteruit Rune. Raak het water niet aan. Er kunnen roofdieren in zitten. Dat is gevaarlijk.'